

עודי חבר יקר ואהוב,

אנחנו חבריך הטובים, כמו כלל תושבי מעיין צבי מתקשים להשלים עם רוע הגזירה ולהיפרד לתמיד.

אמנם נגאלת מייסורי מחלתך הארורה- אך הבשורה קשה עד מאד-

משפחת אוקמיאנסקי-ארד הייתה במשך עשרות שנים חלק חשוב מהווייתה ומהמורשת של מעיין צבי, משפחה אהובה ותורמת.

אתה עודי בחרת לבנות את חיך בקיבוץ החותרים ובאחת מפגישותינו אמרת לי באופן נחרץ בתשובה לשאלתי- האם לא היית רוצה לחזור לבנות ביתך אצלינו? -שאתה מרגיש מצוין בהחותרים, אתה מאושר ובטוח שעשית לך ולמשפחתך את ההחלטה הטובה ביותר. קבלתי כמובן את התשובה ברגשות מעורבים... אך שמחתי בשבילך.

הזיכרון שלנו ממך כמו של כל מי שהכירך- הוא של אדם רגיש וטוב לב, נחוש להשיג את מטרותיו, ספורטאי מוכשר וידיד אמת.

ידענו שאתה גם איש משפחה שאין רבים כמוך במסירות ובהשקעה- ובתקופה הקשה שעברת ידעו הם לגמול לך על כל מי ומה שהיית עבורם!

אני זוכר אותך כספורטאי רב-גוני בטניס שולחן, בכדורגל בהפועל זכרון, בכדור מים, שחייה ועוד ועוד. בכל אלה הצטיינת, הן בהישגים והן בחברות ובגיבוש. (אבא אביגדור אמר לי בכמה הזדמנויות שבכדורגל מאמניך "פספסו" שחקן צמרת!....) אבל אתה לא הסכמת לפספס- ודאגת שילדיך יקבלו ממך את כל ההשקעה הנדרשת וזכית בגדול, עם הישגיו יוצאי הדופן של עופרי, כפי שכל כך הגיע לך.

ליוונו אותך לאורך השנים בצמתים שונים-בקריירה הצבאית, בלימודים בפקולטה, בתפקידך במשרד החקלאות, בביה"ס המשותף כמורה לחקלאות ולגידולי חממה, בתנועה כרכז מח' הביטחון ועוד ועוד.

בכל אלה תמיד בלטה אצלך, עודי, ההזדהות עם התפקיד, המסירות, הנכונות לעזור ככל שיכולת ואהבת האדם שבך.

כך נזכור ונזכיר אותך תמיד וזו תהיה הנחמה הקטנה למשפחתך החמה והאהבת כל כך.

נוח כעת ללא מכאובים ויסורים.

יהי זכרך הטוב ברוך לעד.

אוהביך חבריך- ממעין צבי

כתב אורי פיליפס

9.9.21